

Arrest

nr. 66 917 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2003 verklaart verzoeker, van Sri Lankaanse nationaliteit, zich vluchteling.

Op 14 oktober 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Op 11 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 23 juni 2004 geregistreerd werd in Duitsland en op 29 september 2005 in Noorwegen.

Op 8 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 augustus 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 3334 van 30 oktober 2007.

Op 6 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van inoverwegingneming van deze aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 7 december 2007 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 12 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 februari 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad een vordering in tot schorsing van dit bevel bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 7484 van 19 februari 2008.

Op 18 februari 2008 stelt verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad. De Raad stelt de afstand van de vordering vast bij arrest nr. 12 716 van 18 juni 2008.

Op 26 februari 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 28 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 28 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 7 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 maart 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad een vordering in tot schorsing van dit bevel bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest 8535 van 11 maart 2008.

Op 10 maart 2008 stelt verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad. De Raad stelt de afstand vast bij arrest nr. 17 237 van 16 oktober 2008.

Op 31 maart 2008 stelt verzoeker opnieuw een annulatieberoep in bij de Raad tegen de voormelde beslissing van 7 maart 2008. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 26 484 van 27 april 2009.

Op 13 maart 2008 richt de advocaat van verzoeker een verzoekschrift tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: EHRM), waarbij zij erom verzoekt toepassing te maken van de Rule 39 van het Reglement van het Hof teneinde te verhinderen dat verzoeker door de Belgische

autoriteiten wordt repatrieerd naar zijn land van herkomst. Dit verzoek wordt ingewilligd door het EHRM op dezelfde dag. De repatriëring van verzoeker wordt verhinderd tot 27 maart 2008.

Op 26 maart 2008 richt het EHRM een schrijven tot de advocaat van verzoeker en tot Belgische autoriteiten waarin deze laatsten ervan op de hoogte worden gesteld dat de toepassing van de Rule 39 van het reglement van het Hof wordt verlengd tot nader order.

Op 14 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 juni 2008 dient verzoeker aan aanvulling in op voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker stelt de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op de hoogte van zijn adreswijziging.

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een actualisering in van voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoeker dient met name een "aanvraag tussen 15 september en 15 december 2009" in en geeft aan onder de "nieuwe instructies van de Minister" te vallen.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2008, 26.06.2008 en 06.10.2009 werd ingediend door:

P., S.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Sri Lanka

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat hij wenst geregulariseerd te worden op basis van het feit dat hij vijf jaar ononderbroken in België verblijft en/of minstens in België vanaf 31 maart 2007 mits het hebben van een arbeidscontract, waaruit wordt afgeleid dat betrokkene zich wenst te beroepen op punt 2.8A en punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene sinds 03.04.2007 in België verblijft, zijn belangen hier zou uitgebouwd hebben, een cursus Nederlands heeft gevolgd, heel wat vrienden en kennissen heeft, werkbereid en heel gemotiveerd is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, het element dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst zowel in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid wordt overgenomen. Uit deze aanvraag art. 9bis kan dus niet worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over

buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat het bovenstaande element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Hij haalt aan dat er nog een procedure lopende is bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op grond van deze onmogelijkheid tot terugkeer. Uit het dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat België een verbod kreeg opgelegd door het EHRM om betrokkene te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element vormt echter geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan, aangezien betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar het land van herkomst, doch enkel om het Schengen-grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich niet zou kunnen vestigen in een derde land. Het is aan betrokkene om hiervan zelf de nodige persoonlijke bewijzen voor te leggen. Betrokkene dient zelf alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9bis ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van artikel 3 EVRM, de verwijzing naar rule 39 van het EHRM, de algemene situatie in het land van herkomst waarbij verschillende artikels worden voorgelegd van UNHCR, BBC, Amnesty International en de Standaard, de verwijzing naar gelijkaardige zaken, het feit dat familie van betrokkene in Europa zou wonen en dat enkel zijn moeder nog in Sri Lanka zou wonen, en er geen intern vluchtalternatief aanwezig zou zijn in Colombo) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 02.10.2003, werd afgesloten op 29.04.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.05.2004. Vervolgens verliet betrokkene België, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, en diende opnieuw een asielaanvraag in in België op datum van 11.04.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 30.10.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 07.12.2007 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die werd afgesloten op 12.02.2008 met de beslissing tot weigering van in overwegingname door Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 26.02.2007 diende betrokkene tenslotte een vierde asielaanvraag in, die werd afgesloten op 07.03.2008 met eveneens een beslissing tot weigering van in overwegingname door Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk zeven maanden voor de eerste procedure, iets meer dan zes maanden voor de tweede procedure, twee maanden voor de derde procedure en 11 dagen voor de vierde procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene kan zich echter niet op punt 2.8A en punt 2.8B van de vernietigde instructies beroepen, aangezien hij niet aan de respectievelijke voorwaarden voldoet van het ononderbroken verblijf in België van tenminste 5 jaar, teruggerekend vanaf de datum van 15.12.2009, voor punt 2.8A; en sinds 31.03.2007 voor punt 2.8B. Betrokkene heeft immers, in tegenstelling tot wat de advocaat van betrokkene beweert, België voor een lange periode verlaten na zijn eerste asielaanvraag in België. Bij zijn asielaanvraag dd. 11.04.2007 gaf betrokkene immers zelf toe dat hij in mei 2004 naar Duitsland was gegaan, waar hij er asiel aanvroeg op datum van 23.06.2004 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 - zie administratief dossier). Hij verbleef in Duitsland tot augustus of september 2005 waarna hij naar Noorwegen vertrok. Daar diende betrokkene een asielaanvraag in op 29.09.2005 (bevestigd HIT Eurodac op 07.03.2008 - zie administratief dossier) en leefde er illegaal tot aan zijn

komst naar België op 03.04.2007. Op 11.04.2007 diende betrokkene tenslotte een nieuwe asielaanvraag in in België. Gelet op het feit dat betrokkene verklaard heeft pas op 03.04.2007 opnieuw België binnen gekomen te zijn en geen enkel bewijs voorlegt dat hij hier wel al van voor deze datum zou verblijven, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarde van het verblijf in België en komt hij niet in aanmerking voor punt 2.8A en punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1998 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 23 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 07.03.2008.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.03.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Op 24 februari 2011 wordt deze beslissing ter kennis gebracht van verzoeker en wordt in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen voor beroepen ingediend vóór 1 april 2011. Het verzoek van verzoeker om vrijgesteld te worden van de betaling van het rolrecht, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 14.04.2008, 26.06.2008 en 06.10.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag gegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

(...)

3. Bovendien werd in het kader van de prangende humanitaire omstandigheden aangehaald dat er toepassing van was van artikel 3 van het EVRM,

Toepassing van rule 39 van het EHRM

De algemene situatie in het land van herkomst met verschillende rapporten en artikels over de oorlogssituatie.

Deze algemene beginselen, op hem persoonlijk toegepast, dat hij geen intern vluchtalternatief heeft, dat alleen zijn moeder nog in Sri Lanka verbleef al de overige familieleden al op de vlucht waren en zich in het buitenland bevonden, dus dat hij nergens naartoe kon om bescherming te vinden..

*Dit werd verkeerdelijk door DVZ aangehaald als buitengewone omstandigheden en niet beoordeeld op grond van de prangende humanitaire omstandigheden die deze situatie inhoudt
Dat dienst vreemdelingenzaken hier dus geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ is dan ook onterecht genomen werd.
Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”*

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt :

“Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

‘Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel’

Verder in zijn middel poneert verzoeker een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

-- verzoeker tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag dat de bestreden beslissing een schending is van art. 9bis van de Vreemdelingenwet en tevens geen correcte toepassing van de instructies.

De verwerende partij laat gelden dat op 19.07.2009 een instructie werd opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1 -2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art.

9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van

15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

“2.8. Voor verzoeker een schending opwerpt van “het gezag en de kracht van gewijsde” van het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat hij derhalve geacht wordt buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient.

2.9. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd belet voorts niet dal de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wel toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan

immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.” (R.v.V. nr. 51.921 van 29.11.2010)

Ook verzoekers beschouwingen nopens buitengewone omstandigheden zijn ter zake niet relevant. Immers heeft de gemachtigde verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard in toepassing van de instructies:

“In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198. 769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet wanneer

wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.”

(R.v.V. nr. 50.470 van 28.10.2010).

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De verwijzing naar de door de Raad van State vernietigde instructie houdt geenszins een schending in van de formele noch materiële motiveringsplicht.

Vervolgens uit verzoeker kritiek nopens het onderdeel ten gronde, en houdt hij voor wel op grond van punt 2.8A van de instructies te moeten worden geregulariseerd aangezien hij hier meer dan 5 jaar in België is.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de instructie van 17.09.2009 uitdrukkelijk stelt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

‘De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) o/ die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.’

De gemachtigde heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarde; in de bestreden beslissing wordt dienomtrent terecht gemotiveerd dat: “Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2. 8A”.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing onredelijk zou zijn; hij beperkt zich slechts tot de vage en ongestaatde bewering dat hij ‘nooit de band met België heeft verloren en dat de band met België nooit onderbroken is.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte.

Verzoeker houdt tevens uiterst summier en vaag voor dat ‘zijn aanvraag bovendien ook gebaseerd was op het criterium van prangende omstandigheden’, met name de algemene situatie in zijn land van herkomst en de toepassing van rule 39.

De verwerende partij merkt op dat hierop in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan:

“Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Hij haalt aan dat er nog een procedure lopende is bij het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens op grond van deze onmogelijkheid tot terugkeer. Uit het dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat België een verbod kreeg opgelegd door het EHRM om betrokkene te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element vormt echter geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan, aangezien betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar het land van herkomst, doch enkel om het Schengen-grondgebied te verlaten. Betrokkene loont op geen enkele manier aan dat hij zich niet zou kunnen vestigen in een derde land. Het is aan betrokkene om hiervan zelf de nodige persoonlijke bewijzen voor te leggen. Betrokkene dient zelf alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf

alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9bis ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van artikel 3 EVRM de verwijzing naar rule 39 van het EHRM de algemene situatie in het land van herkomst waarbij verschillende artikels worden voorgelegd van UNHCR, BBC, Amnesty International en de Standaard de verwijzing naar gelijkaardige zaken, het feit dat familie van betrokkene in Europa zou wonen en dat enkel zijn moeder nog in Sri Lanka zou wonen, en er geen intern vluchtalternatief aanwezig zou zijn in Colombo) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Alleszins kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk en afdoende heeft geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag en aanvulling opgeworpen elementen. Het is uiteraard aan de verzoekende partij om in zijn aanvraag op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de gronden aan te duiden op basis waarvan hij meent in aanmerking te komen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het rijk. Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet gesteund op het criterium 2.3, zoals duidelijk blijkt uit de aanvraag en aanvulling.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De in casu bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Waar verzoeker tot slot kritiek uit nopens het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft besloten dat verzoeker in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, nu deze niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins diende te vermelden dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf is afgewezen als ongegrond.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. Uit het volgende citaat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet ontkent dat de volgende elementen werden aangehaald tot ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf: *“de vermeende schending van artikel 3 EVRM, de verwijzing naar rule 39 van het EHRM, de algemene situatie in het land van herkomst waarbij verschillende artikels worden voorgelegd van UNHCR, BBC, Amnesty International en de Standaard, de verwijzing naar gelijkaardige zaken, het feit dat familie van betrokkene in Europa zou wonen en dat enkel zijn moeder nog in Sri Lanka zou wonen, en er geen intern vluchtalternatief aanwezig zou zijn in Colombo”*.

Voorafgaand aan deze passus stelt de verwerende partij –samengevat- dat het element dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst zowel in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid wordt overgenomen, dat niet kan worden uitgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid van het verzoek behoort, dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde maar dat, indien zou geoordeeld worden dat het element van de onmogelijkheid tot terugkeer toch bij de gegrondheid zou behoren, het wordt beoordeeld als weergegeven in de bestreden beslissing, waarna een motivering volgt omtrent de procedure lopende bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het verbod tot repatriëring dat daaruit voortvloeide.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij warm en koud blaast tegelijk: enerzijds kondigt zij aan dat zij de elementen die betrekking hebben op de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst zal beoordelen ook wat betreft de grond van de zaak, anderzijds blijkt dat niettegenstaande het feit dat onder meer een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM –een element dat onmiskenbaar gelieerd wordt aan de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst- in de aanvraag tot machtiging werd aangehaald, deze in de bestreden beslissing, samen met een aantal andere elementen die ook ontegenzeggelijk betrekking hebben op de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, uitsluitend wordt afgedaan als hebbende betrekking op de buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij doet gelden dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Het feit dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging niet zou hebben gesteund op criterium 2.3 van de vernietigde instructie, zoals de verwerende partij in haar nota stelt, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij zelf het engagement aanging om alle elementen met betrekking tot de onmogelijkheid om terug te keren te onderzoeken in functie van de gegrondheid van de aanvraag. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat in de bestreden beslissing duidelijk en afdoende werd geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag en aanvulling opgeworpen elementen. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en derhalve is niet voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.5. Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing, het op 24 februari 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de beide beslissingen blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2011 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS